

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1997
FORFATTER:	Helge Lorenzen
TITEL:	Det socialdemokratiske oprør i Kolding 1956.
KORT RESUME:	"Kuppet" den 16.4.1956 mod Socialdemokratiets formand igennem 30 år, Marinus Larsen, og mændene bag det.

Det socialdemokratiske oprør i Kolding 1956

Af Helge Lorenzen

Det er mandag den 16. april 1956. Der er generalforsamling i den socialdemokratiske vælgerforening i Kolding. Mødet holdes i Centralbibliotekets mødesal. Debatten er voldsom, for den socialdemokratiske mindretalsregering har ophøjet et mæglingsforslag til lov, som er blevet forkastet af lønmodtagerne. Formanden for partiforeningen, togfører Marinus Larsen, har som medlem af Folketinget stemt ja til at ophøje mæglingsforslaget til lov. Ved debattens afslutning fremsættes forslag om at forkaste Marinus Larsens politiske beretning. Resolutionen vedtages.

Der er tavshed i salen i et minuts tid. Så beder den 30-årige assurandør Bernhardt Tastesen om ordet:

– “Hvilke konsekvenser drager partiformanden af, at hans politiske beretning er blevet forkastet?”

Togfører M. Larsen stivner. Han tænker sig om et øjeblik. Så går han på talerstolen:

– “Den rigtige konsekvens må vel være, at jeg træder tilbage som formand!”

Der går et sus gennem forsamlingen. Togfører M. Larsen har været formand for partiforeningen i 30 år. Kun én gang er det lykkedes at vælte ham. Det skete i 1943, men året efter satte denne bykonge sig igen magtfuldt i for-

mandsstolen. Siden har der været gjort adskillige forsøg på at vælte ham. Men det er aldrig lykkedes. Før nu.

På en ekstraordinær generalforsamling fire dage senere vælges kassereren for Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejderforbunds (det nuværende SID) Kolding afdeling, Eigil Reimers, til ny formand for Socialdemokratiet i Kolding. Et magtskifte er gennemført.

Hvem stod bag dette magtskifte? Hvorfor blev det gennemført? Hvordan blev det planlagt?

Disse spørgsmål er aldrig blevet besvaret i offentligheden. I partiforeningens protokol findes ikke antydning af, hvordan det skete.

En aften i foråret 1994 sad tre af bagmændene bag “Revolutionen i Kolding i 1956” i Stadsarkivets lokaler og berettede for stadsarkivar Birgitte Dedenroth-Schou og en båndoptager, hvad der skete i 1956. De tre er tidligere folketingsmedlem Bernhardt Tastesen, tidligere byrådsmedlem og viceborgmester Alex Jentsch og direktør for TV SYD Helge Lorenzen. Sidstnævnte var i 1956 journalist på det socialdemokratiske dagblad i Kolding, “Tidens Tegn”.

Det følgende er et sammendrag af deres fortælling:

Bagmændene bag "revolutionen" i Kolding i 1956 samlet på Stadsarkivet den 14. april 1994. Fra venstre Helge Lorenzen, Alex Jentsch og Bernhard Tastesen.

En bykonge med venner og modstandere
Kuppet mod togfører M. Larsen og valget af Eigil Reimers til hans efterfølger var en nøje planlagt aktion, som kun ganske få mennesker havde kendskab til. Det påkaldte en enorm opmærksomhed i pressen landet over. For at eftertiden kan forstå det røre, kuppet skabte, er det nødvendigt at forstå den betyd-

ning, de politiske vælgerforeninger havde i samfundet i 1956. Det var i en tid, før TV var blevet landsdækkende. De politiske partier var magtfulde organisationer. For at spille en rolle i samfundet var det nødvendigt at have den fulde indflydelse på partiorganisationen. For Socialdemokratiet spillede endvidere det tætte samarbejde med fagbevægelsen en langt

større rolle end i dag. Hvor fagbevægelsen i dag er langt stærkere end Socialdemokratiet, så var det lige omvendt i 1956.

Det socialdemokratiske parti var den førende kraft i arbejderbevægelsen. Togfører M. Larsen sad tungt på formandsposten i Socialdemokratiet i Kolding. Med denne magtposition i ryggen var han medlem af Kolding Byråd og medlem af Folketinget. Han havde derudover en række tunge tillidshverv i offentlige organer. Han var således en stærk formand for Havneudvalget og for Kolding Eksportmarked. Han var formand for Skærbækværkets bestyrelse m.m.

Mange yngre partifæller opfattede ham som en arrogant pamper uden visioner. Lige efter krigen forsøgte den senere borgmester Peter Ravn at vælte togfører M. Larsen som folketingsmand. Det lykkedes ikke. Men i 1945 tabte socialdemokraterne ved folketingsvalget 18 mandater til kommunisterne. Togfører M. Larsen var en af dem, der faldt og først senere igen kom i Folketinget.

Den skarpe kamp mellem kommunister og socialdemokrater i samfundet og især i fagbevægelsen i efterkrigsårene var med til præge forholdet mellem togfører M. Larsen og en del yngre, mere venstreorienterede socialdemokrater. Han blev beskyldt for ikke at fatte ret meget af, hvad der foregik blandt almindelige arbejdere. Preben Bengtson (tidl. rejsesekretær i Danmarks Socialdemokratiske Ungdom, journalist på "Kolding Socialdemokrat" og senere informationschef i Dansk Metal) skal have udlagt det således : "Alt parlamentarisk græs visner, hvor den mand sætter sin fod!".

Togfører Marinus Larsen. Foto fra 1956 af P. Thastum.

Med til billedet af togfører M. Larsen hører dog også, at han uhyre energisk hjalp mennesker, der var i nød. Han skaffede arbejdsløse et job. Han skaffede boligløse en lejlighed. Som medlem af Folketinget påvirkede han centraladministrationen, når Kolding by havde særlige interesser. Den indsats høstede han stor anerkendelse for. Det var med til at cementere hans position som arbejderbevægelsens absolutte bykonge. Det skaffede ham mange tilhængere, men altså også modstandere.

Et uroligt forår i Danmark

Baggrunden for at vælte ham som partiformand i 1956 var tosidet: Lokalt var der den længe opsamlede kritik af hans magtfulde fremtræden som bykonge i Kolding, og landspolitisk var der stormende kritik af, at den socialdemokratiske regering ophøjede et mæglingforslag til lov, som lønmodtagerne havde forkastet. Kritikken ramte også M. Larsen, der som folketingsmedlem havde stemt for at ophøje mæglingforslaget til lov.

Foråret 1956 var et af de mest urolige i Danmark i efterkrigstiden. Der var stadig stor arbejdsløshed. Landbruget havde store vanskeligheder. Økonomisk var Danmark langt fra kommet på fode efter besættelsestiden. Overenskomstforhandlingerne på arbejdsmarkedet endte uden noget resultat. Der var spændte forhandlinger om landbrugsordningerne.

Forligsmanden stillede et mæglingforslag, som arbejdsgiverne stemte ja til, mens lønmodtagerne stemte nej. Den socialdemokratiske mindretalsregering foreslog at ophøje mæglingforslaget til lov.

Det skabte enorm vrede i arbejderbevægelsen. Kommunisterne udnyttede denne vrede til at mobilisere fagbevægelsen til moddemonstrationer. I København førte det til voldsomme strejker og demonstrationer foran Christiansborg, hvor kommunisterne etablerede "Situationens Generalstab", der var aktiv for at skabe så meget uro på arbejdspladserne som muligt.

Regeringen havde forsøgt at balancere ved samtidig at gennemføre ordninger på land-

brugsområdet, som førte til voldsomme protester blandt landmændene. Mange landmænd tilbageholdt deres produkter på gårdene i protest mod de vilkår, der var blevet dem pålagt. Fra pressedækningen huskes især et billede af en landmand, der hælder den nymalkede mælk på møddingen!

Der var altså voldsom uro i samfundet. Nogle historikere har senere sagt, at landet var på randen af en borgerkrig i det forår!

TV var som nævnt ikke blevet nogen synderlig faktor i 1956. Men det var dog muligt på højtliggende steder i Kolding med en særlig antenne at modtage de spredte danske tv-udsendelser. Nogle værtshuse og restauranter trak kunder til ved at reklamere med adgangen til at se TV. Det betød, at man rundt om på Koldings værtshuse i de dage kunne følge begivenhedernes gang på TV. Det betød jo så også, at der på værtshusene kunne skabes en stemning omkring det, man så. Det var med til at skabe oprørsstemningen blandt arbejderne.

Bernhardt Tastesen var assurandør for arbejderbevægelsens forsikringselskab ALKA. Han kørte dagligt rundt i byen på knallert for at tegne nye forsikringer og opkræve forsikringspræmier hos kunderne. Dengang var det ikke ualmindeligt, at man betalte sin forsikringspræmie gennem et ugentligt eller månedligt beløb, som blev afregnet med et klistermærke, der blev sat i forsikringsbogen. Bernhardt Tastesen færdedes altså i de fleste arbejderhjem, og på sin rute rundt i byen kunne han jævnligt kigge indenfor på et værtshus, der viste TV. Det gav en god baggrund for at følge med i folkestemningen.

Et stormfuldt møde med byens arbejdere

Da mæglingsforslaget var blevet ophøjet til lov, indkaldte Arbejdernes Fællesorganisation i Kolding til et offentligt møde i KIF-hallen fredag den 13. april. Det blev et stormfuldt møde, hvor især mange kommunistiske fagforeningstillidsmænd hældte en bandbulle ud over den socialdemokratiske regering.

Togfører M. Larsen var indbudt til mødet. Han var ikke med fra starten, fordi han havde deltaget i et møde i København, der forsinkede hans ankomst til Kolding. Da han dukkede op i KIF-hallen, fik han straks ordet. Da han ikke havde overværet starten på mødet, kendte han ikke den hadske stemning, der var pisket op. Hans indlæg blev mødt med piften og larm. Det forsøgte han at afværge med den førromtalte arrogance, der var et særkende for ham i spændte situationer. Det gjorde ikke stemningen i forsamlingen blidere. Mødet blev en eklatant fiasko for Marinus Larsen.

På vejen hjem fra dette møde diskuterede tre unge mennesker situationen: assurandør Bernhard Tastesen, 30 år, typograf Alex Jentsch, 30 år og journalist Helge Lorenzen, 23 år. Vi kendte hinanden fra vores tid i Danmarks socialdemokratiske Ungdom (DSU).

– Vi var oprørte over togfører M. Larsens arrogante optræden, fortæller de tre til Stadsarkivet. Vi fornemmede, at kommunisterne ville benytte situationen til at trænge socialdemokratiske tillidsfolk ud af deres hverv på arbejdspladserne og i fagforeningerne. I de år var vi meget optaget af ustandselige livtag med kommunisterne overalt i arbejderbevægelsen.

Bernhard Tastesen. Foto fra 1963.

Man må også huske på, at det var i den kolde krigs tid, hvor angsten for et militært opgør med kommunismen var en daglig trussel.

I den situation fandt vi det rigtigst, at socialdemokraterne skulle gøre rent bord indendørs i partiorganisationen. Vi ville feje op selv i stedet for at udsætte os for kommunisternes angreb.

Vi vidste, der skulle være generalforsamling i den socialdemokratiske partiforening om

mandagen. Altså om ganske få dage. I løbet af aftenen udviklede vi planen om at vælte togfører M. Larsen på denne generalforsamling.

Der var blot den hage, at formandsposten kun var på valg hvert andet år. Togføreren var genvalgt til formand for et år siden og var altså ikke på valg i 1956. Så var det, vi fik ideen om at vælte ham ved at forkaste hans politiske beretning. Som formand for partiforeningen aflagde han hvert år en beretning om foreningens mødeaktiviteter, medlemshvervning m.v. – det vi kaldte den organisatoriske del af hans beretning. Som folketingsmedlem havde han også hvert år et afsnit om det politiske arbejde i den socialdemokratiske folketingsgruppe –

Alex Jentsch.

det vi kaldte den politiske del af hans beretning.

Hans organisatoriske ledelse af partiforeningen var der ikke noget at udsætte på. Men i den aktuelle situation måtte det være muligt at få et stort flertal til at tage afstand fra, at han havde stemt for at ophøje mæglingforslaget til lov. Dermed skulle det være muligt at få forsamlingen til at forkaste hans politiske beretning.

Vi vidste også, at han omhyggeligt sørgede for, at alle hans venner var til stede hvert andet år, når hans formandsjob var på valg. Det var baggrunden for, at det tidligere havde været svært at vælte ham. I de år, han var på valg, sørgede han for, at hans tilhængere var i flertal. Men denne gang var han jo ikke på valg, og den politiske uro gjorde, at vi måtte regne med et betydeligt fremmøde af utilfredse fagforeningsmedlemmer. Den situation måtte kunne udnyttes!

Kontakt til en erfaren rebel

Nået så langt i vore ungdommelige overvejelser, besluttede vi at søge råd hos en af socialdemokratiets lokale rebeller, fyrbøder Thomas Jensen. Han var kendt for at kritisere partilinen, når den var for højredrejet. Men han var et trofast og meget værdsat medlem af partiet. Når han talte imod partilinen fik han ofte meget stort bifald på partiets interne møder. Han var prototypen på en kritisk, men loyal socialdemokrat. Og så var han over 60 år og derfor helt anderledes respekteret i partiet end os unge "grønskollinger" på 23-30 år.

Vi opsøgte Thomas Jensen samme aften i

Helge Lorenzen. Foto fra ca. 1960.

hans hjem og drøftede situationen til langt ud på natten. Thomas tilsluttede sig vores plan om at vælte togfører Larsen på den beskrevne måde.

Men der manglede endnu en vigtig brik, før vi kunne gå i aktion. Fra vores organisatoriske skoling i DSU vidste vi, at man ikke blot gennemfører et kup. Man skal også have forbedret næste træk! Derfor var det vigtigt for os at finde den person, der skulle vælges til formand, når M. Larsen var blevet væltet.

Vi var selv så unge, at vi realistisk måtte erkende, at ingen af os ville kunne samle stemmer til at blive M. Larsens efterfølger. Thomas Jensen var som den konstante rebel heller ikke i stand til at samle et flertal. Samtidig var vi af den opfattelse, at det i den spændte situation med forestående kamp med kommunisterne rundt om i arbejderbevægelsen, ville være godt med en god fagforeningsmand på posten som formand for partiet i Kolding.

Vi drøftede en lang række navne på gode socialdemokratiske fagforeningsfolk. Valget faldt til sidst på Eigil Reimers. Han var kasserer i Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejderforbund. Et af byens største fagforbund. Et fagforbund, der samtidig var præget af magtkampen mellem socialdemokrater og kommunister. Formanden for forbundets lokale afdeling var kommunisten Kaj Ibsen. Eigil Reimers var socialdemokrat og kasserer.

Ud over sit job som kasserer i fagforbundet havde Eigil Reimers gjort et stort arbejde for den lokale afdeling af Lejernes Landsorganisation. Han gjorde en stor indsats for at forbedre forholdene for de lejere, der boede i de mange slumlejligheder, der prægede den indre by på det tidspunkt. Blæsbjerggade og Konsul Graus Gade-kvarteret var dengang et uhyggeligt slumkvarter med fugtige og faldfærdige bygninger. Nogle boliger var indrettet i tidligere hestestalde. Her var nok at gøre for en driftig lejerforeningsformand. Også her havde Eigil Reimers skabt sig et godt navn.

I løbet af week-enden blev Eigil Reimers kontaktet. Vi mødtes med ham på hans fag-

foreningskontor og fik hans accept af at ville stille op som formand.

Nu var det vigtigste klar til generalforsamlingen om mandagen, den 16. april. Endnu manglede en detaljeret taktik for, hvem der skulle tage ordet og hvornår. Desuden var vi meget optaget af at sløre, at vi var en gruppe, der havde tilrettelagt et kup. Hvis det blev opdaget, ville mange partimedlemmer tage afstand fra os, og så ville planen om at vælte togføreren kunne i gå vasken. Vi skulle også holde vores plan skjult, fordi partiets forretningsorden sagde, at der skulle indkaldes til en ekstraordinær generalforsamling, hvis formanden blev væltet i utide. Vi måtte forberede os på, at der i perioden mellem den generalforsamling, der væltede togføreren, og så den ekstraordinære generalforsamling kunne etableres en "kontrarevolution", som ville kunne genvælge togfører M. Larsen.

Rollerne blev fordelt således: Eigil Reimers skulle vente med at tage ordet, indtil en af de andre fagforeningsfolk havde været på talerstolen for at kritisere togførerens ja til at ophøje mæglingsforslaget til lov. Men han skulle ikke sige noget om, at togføreren burde væltes på denne sag.

Alex Jentsch skulle mod slutningen af debatten stille forslaget om at forkaste formandens politiske beretning. Helge Lorenzen og Thomas Jensen skulle tage ordet vedrørende nogle helt andre sager. Bernhardt Tastesen skulle holde sig klar til at provokere M. Larsen til at nedlægge sit formandshverv, hvis han ikke selv straks efter resolutionens vedtagelse meddelte, at han nu trak sig.

Således blev sagen planlagt, og således blev den ført ud i livet.

"Revolutionstribunalet" holder møder

I de følgende dage gav sagen genlyd over det ganske land. Aviserne udlagde det som det første hoved, der røg blandt prominente socialdemokrater. Hvem ville blive den næste? Også lokalt gav det anledning til en voldsom debat. Mange af dem, der nok var kritiske over for togfører M. Larsen, syntes, han var blevet et sonoffer. Det var jo den socialdemokratiske partitop, der havde foreslået at ophøje mæglingsforslaget til lov. Dengang var der en udpræget partidisciplin i socialdemokratiet, og det ville have været uhørt, hvis togfører M. Larsen havde trodset partitoppens politik i en sag, der var så vigtig for landet. Især når man tager i betragtning, at der også var uro i landbruget. Mange koldingensiske socialdemokrater fandt derfor, at togføreren var blevet offer for en sag, hvor han ikke kunne have handlet anderledes.

De fire "kupmagere" havde selvfølgelig behov for at mødes og drøfte sagens udvikling. De aftalte at mødes hver dag kl. 14 på restauranten Rosenbergs Hotel, der lå på Akseltorv. Kl. 14 var et godt tidspunkt. Da var Alex Jentsch færdig med sit arbejde som typograf på Kolding Folkeblad, Helge Lorenzen færdig med sit arbejde på Tidens Tegn, Bernhardt Tastesen kunne holde en pause i sin opkrævervirksomhed, og Thomas Jensen kunne lade fyret passe sig selv i en times tid. Af taktiske grunde skulle Eigil Reimers ikke deltage i møderne på Rosenbergs Hotel. Det måtte for alt i verden ikke slippe ud, at han var vores

kandidat til formandsposten. Det kunne bringe valget af ham i fare. Ham holdt vi altså kontakt til på anden måde.

Efterhånden rygtedes det i partiets inderkreds, hvem der havde smedet planen, og hvor vi holdt til. Det medførte, at adskillige fremtrædende partimedlemmer og fagforeningsfolk opsøgte os for at diskutere sagens videre forløb. I spøg gav vi os selv navnet "Revolutionstribunalet".

Eigil Reimers. Foto: Knudsen og Jochumsen.

Højdepunktet i denne fase opstod, da forretningsudvalget for Arbejdernes Fællesorganisation holdt møde. Et af punkterne var, om Fællesorganisationen skulle stille en kandidat til formandsposten i Socialdemokratiet. Formanden for Arbejdernes Fællesorganisation, tekstilarbejdernes formand Villy Lühdorf henvendte sig til os og inviterede os til et møde med AFs forretningsudvalg.

Vi var målløse! I virkeligheden havde vi jo ingen hverv i arbejderbevægelsen. Vi havde godt nok været aktive i DSU. Men ingen af os havde organisatoriske hverv i arbejderbevægelsen. Vi var en flok ganske almindelige partimedlemmer, der af egen drift havde taget et initiativ, da sagen var varm. At AFs forretningsudvalg ville holde møde med os må skyldes, at de må have troet, at vi blot var toppen af isbjerget, og at vi havde et skjult bagland, som støttede os.

Vi kom til mødet med dem og erfarede, at de havde drøftet at foreslå kassereren for den lokale afdeling af slagteriarbejderforbundet, Hans Hjelm, som formand for Socialdemokratiet. Da vi havde ventet udenfor i en times tid, blev vi lukket ind til mødet. Her fremlagde vi, at vi ville pege på Eigil Reimers og redegjorde for, hvorfor det netop skulle være ham. Han var selv medlem af forretningsudvalget, så det var vanskeligt for de andre at argumentere imod hans kandidatur.

Fællesorganisationen ville imidlertid gerne spille en rolle i sagen. Det var meget forståeligt på baggrund af den frygt, vi alle havde for, at vi stod overfor et kommunistisk "commandoid" på socialdemokratiske tillidsmænd i fagbevægelsen.

Aftalen blev derfor, at formanden for Arbejdernes Fællesorganisation, Villy Lühdorf, på Fællesorganisationens vegne skulle foreslå Eigil Reimers som formand. Vi andre skulle holde lav profil. Det gjorde vi så. Intet kunne være bedre for det mål, vi havde sat os, end at formanden for Fællesorganisationen foreslog den mand, som vi havde udvalgt!

Generalforsamling med 400 deltagere

Så oprandt den ekstraordinære generalforsamling den 20. april. Mødet var blevet henlagt til Industriforeningens store mødesal. Det blev den mest besøgte generalforsamling i Socialdemokratiet i nyere tid. Over 400 partifæller mødte op. Normalt kunne vi mønstre ca. 40-50.

Generalforsamlingen varede ganske kort. Eneste punkt på dagsordenen var valg af formand. Dirigenten bad om forslag. Togfører Thomsen – den mand, der i 1943 havde fældet togfører M. Larsen som formand – tog ordet og foreslog – togfører M. Larsen! Det var en klar demonstration af, at en meget stor del af partiets medlemmer ikke billigede måden, togføreren var blevet væltet på. Når en af hans modstandere nu foreslog ham til genvalg, fik de unge rebeller en tilrettevisning.

Togfører M. Larsen meddelte herefter, at han ikke ønskede at modtage valg.

Så foreslog Villy Lühdorf i en kort tale Eigil Reimers. Socialinspektør Andreas Sørensen opfordrede endnu en gang M. Larsen til at stille op som kandidat, men han nægtede fortsat.

Dirigenten: – “Er der andre forslag?” Tavshed.

Dirigenten: – “Så er Eigil Reimers valgt. Generalforsamlingen er slut. Tak for god ro og orden!”

En del af de gamle partifæller, der havde lugtet lunt om hvem, der stod bag, gav os et anerkendende nik: “Det er fandeme dygtigt gjort!” sagde et par af dem.

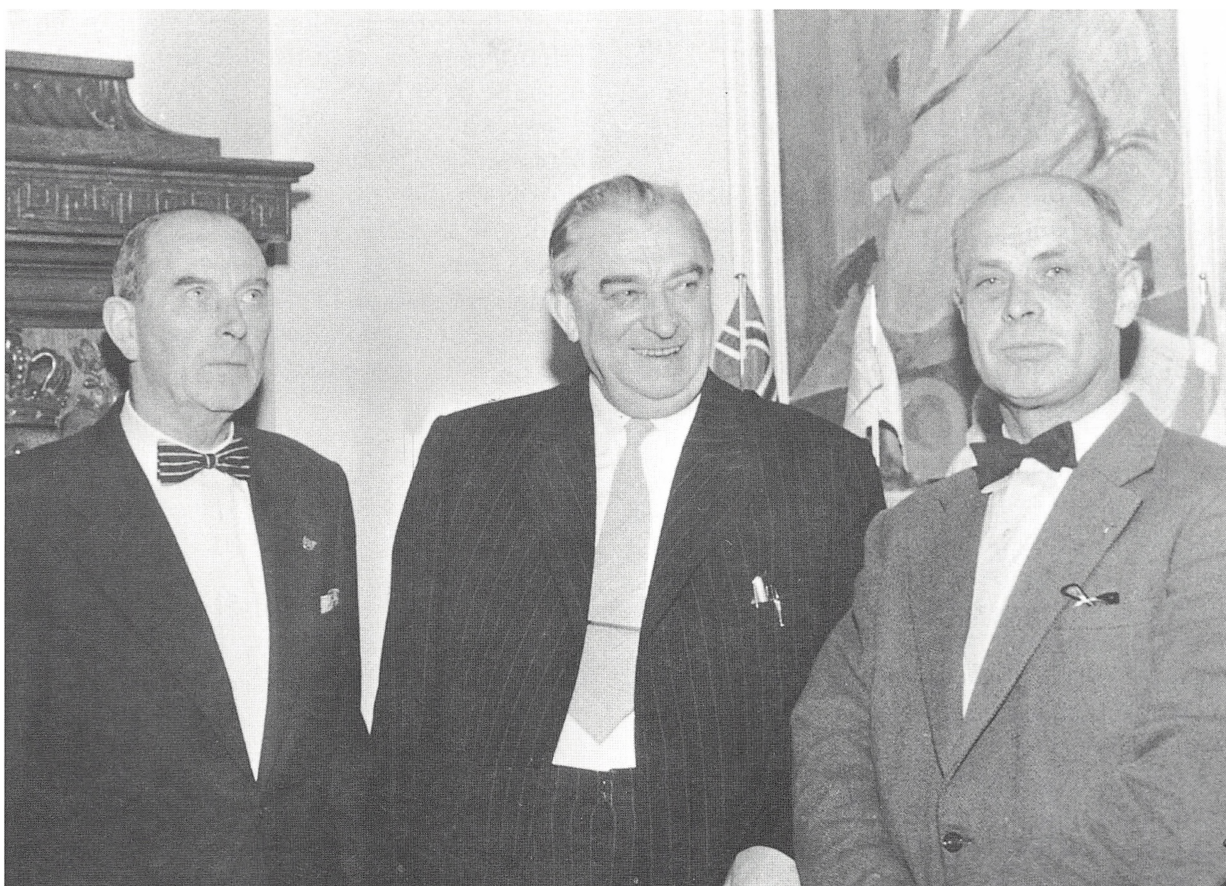
Nogle dage senere var der indkaldt til socialdemokratisk møde for hele Vejle Amt. Det var et led i en række møder over hele landet, hvor førende socialdemokrater stillede til diskussion med baglandet. I Vejle mødte socialminister Johan Strøm op. “Revolutionstribunalet” deltog selvfølgelig i mødet, og flere af os havde ordet. Vi blev voldsomt kritiseret af en del ældre partifæller. Men Johan Strøm bakkede os op med følgende ord: “Jamen, kære venner. Lad nu være med at fordømme disse unge mennesker. Det er folk, der er lige så idealistiske, som vi andre har været. Jeg føler mig tryk ved, at vi i partiet har kvalificerede unge til at tage over efter os”! Den cadeau tog vi til os!

Generationsskiftet lod vente på sig

Hvordan gik det så personerne siden hen?

Nok var togfører M. Larsen væltet som partiformand, men partiets medlemmer var ikke glade for måden, det var sket på. De unge rebeller var også alt for unge til – efter den tids normer – at kunne blive valgt til ledende poster i bevægelsen. Den slags tager tid!

Togfører M. Larsen fortsatte som folketingsmand og blev genvalgt ved valget i 1957. Når kommunisterne ikke slog igennem ved det valg, hænger det sammen med, at ver-

Marinus Larsen som formand for Elektricitetsudvalget 1954-58 stående mellem Viggo Andersen og Frovin Jørgensen.

den i efteråret 1956 oplevede oprøret i Ungarn og Sovjettroppers blodige nedkæmpelse af det. Dermed mistede kommunisterne den sympati, som måske ellers kunne være blevet omsat til folketingsmandater på baggrund af situationen i foråret 1956.

Togfører M. Larsen døde i foråret 1960. Forinden havde han meddelt, at han ikke ville genopstille ved det kommende folketingsvalg.

I hans sted blev Peter Ravn, der indtil da havde været folketingsmedlem for Bækkekredsen, opstillet i Koldingkredsen. Bernhardt Tastesen var i mellemtiden blevet formand for kredsorganisationen. Han drøftede med Peter Ravn, hvad denne ville vælge, hvis socialdemokraterne vandt flertallet ved det kommende byrådsvalg i Kolding. Peter Ravn meddelte, at han i den situation ville foretrække at

blive borgmester i Kolding og så nedlægge sit folketingsmandat.

Ved folketingsvalget i efteråret 1960 blev Peter Ravn valgt i Koldingkredsen som efterfølger for togfører M. Larsen.

Ved kommunevalget i 1962 fik socialdemokraterne 11 mandater i Kolding Byråd og dermed flertallet. Peter Ravn blev borgmester. Alex Jentsch og Bernhardt Tastesen var opstillet til Byrådet, men blev henholdsvis. 1. og 2. suppleant. På grund af to dødsfald blandt de valgte socialdemokrater blev både Alex Jentsch og Bernhardt Tastesen medlem af byrådet i foråret 1963.

Nu skulle der vælges ny folketingskandidat, fordi Peter Ravn var blevet borgmester. Både Alex Jentsch og Bernhardt Tastesen stillede op som kandidater. Det skete i skøn fordragelighed og venskabelighed. Bernhardt Tastesen vandt. Dermed afgjordes det, at Tastesen fik en landspolitisk karriere og Jentsch en kommunalpolitisk ditto.

Bernhardt Tastesen sad i Folketinget for Koldingkredsen fra 1964 til 1988. Han blev bl.a. formand for Folketingets socialudvalg og skatteudvalg.

Alex Jentsch blev formand for den socialdemokratiske byrådsgruppe i Kolding. Han beklædte bl. a. poster som formand for Socialudvalget og for Teknisk udvalg og var viceborgmester. Han udtrådte af Byrådet ved valget i 1993. Han døde i 1996.

Eigil Reimers fortsatte som formand for partiforeningen til 1962. Han var medlem af Byrådet fra 1958. Fra 1. april 1962 var han viceborgmester, indtil han døde i januar 1963.

Thomas Jensen fortsatte sin konstruktive

kritik indenfor partiet, men gik ikke efter offentlige hverv. Han flyttede til Vejen i 1974 og døde der i 1989.

Jeg selv forlod Kolding i 1956 kort efter "oprøret" for at aftjene min værnepligt. Jeg var økonomisk/politisk medarbejder på dagbladet AKTUELT i en årrække, inden jeg kom til TV i 1965. I 1983 blev jeg leder af den regionale TV-station TV SYD i Haderslev. I 1995 vendte jeg tilbage til Kolding efter at have flyttet TV SYDs hovedkvarter fra Haderslev til Kolding.